

ΤΕΛΟΣ ΚΑΛΟ,
ΟΛΑ ΝΕΚΡΑ

CHARLAINE HARRIS

Ένα μυθιστόρημα με τη Σούκι Στάκχαουζ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ο επιχειρηματίας από τη Νέα Ορλεάνη, τα γκρίζα μαλλιά του οποίου έδειχναν ότι ήταν τουλάχιστον πενήντα ετών, συνοδευόταν από τον πολύ νεότερο και ψηλότερο σωματοφύλακα/σοφέρ του τη νύχτα που συνάντησε το διάβολο στη Γαλλική Συνοικία. Η συνάντηση ήταν προκαθορισμένη.

«Στ' αλήθεια αυτός που θα δούμε είναι ο Διάβολος;» ρώτησε ο σωματοφύλακας. Μίλησε με ένταση· από την άλλη, δεν ήταν και τόσο περίεργο.

«Όχι ο Διάβολος, αλλά ένας διάβολος». Ο επιχειρηματίας έδειχνε ψυχρός και συγκροτημένος εξωτερικά, ίσως όμως να μην ήταν και τόσο μέσα του. «Έχω μάθει ένα σωρό πράγματα που δεν γνώριζα προτού έρθει και με βρει στη συνεστίαση του Εμπορικού Επιμελητηρίου». Κοίταξε ολόγυρά του, προσπαθώντας να εντοπίσει το πλάσμα το οποίο είχε συμφωνήσει να συναντήσει. Είπε στο σωματοφύλακά του: «Με έπεισε πως ήταν αυτό που έλεγε ότι ήταν. Ανέκαθεν θεωρούσα ότι η κόρη μου έτρεφε αυταπάτες. Θεωρούσα ότι φαντασιωνόταν πως είχε δυνάμεις, διότι ήθελε να έχει κάτι... δικό της. Πλέον, είμαι πρόθυμος να παραδεχθώ ότι έχει κάποιο τάλαντο, αν και όχι στο βαθμό που νομίζει εκείνη».

Ψυχρή και υγρή ήταν τούτη η γεναριάτικη νύχτα, ακόμα και στη Νέα Ορλεάνη. Ο επιχειρηματίας στηριζόταν μια στο ένα και μια στο άλλο πόδι, για να ζεσταθεί. Είπε στο σωματοφύλακα: «Τέλος πάντων, οι συναντήσεις σε σταυροδρόμια είναι παράδοση». Ο δρόμος δεν είχε τόση κίνηση όση το καλοκαίρι, αλλά και πάλι υπήρχαν πότες, τουρίστες και ντόπιοι απασχολημένοι με τη νυχτερινή διασκέδασή τους. Δεν φοβόταν, είπε από μέσα του. «Α, να τος» αναφώνησε ο επιχειρηματίας.

Ο διάβολος ήταν ένας καλοντυμένος άνδρας, κάπως σαν τον

επιχειρηματία. Η γραβάτα του ήταν Hermès. Το κοστούμι του ιταλικό. Τα παπούτσια του παραγγελία. Τα μάτια του ήταν αφύσικα καθάρια, το λευκό τους έλαμπε και οι ίριδες είχαν ένα μαβί-καφετί χρώμα: υπό συγκεκριμένες γωνίες, έδειχναν σχεδόν κόκκινα.

«Τι έχετε για μένα;» ρώτησε ο διάβολος με φωνή που φανέρωνε μάλλον αμυδρό ενδιαφέρον.

«Δύο ψυχές» είπε ο επιχειρηματίας. «Ο Ταϊρίζ συμφώνησε να συμμετάσχει».

Ο διάβολος έστρεψε το βλέμμα του στο σωματοφύλακα. Ύστερα από ένα λεπτό, ο σωματοφύλακας ένευσε καταφατικά. Ήταν ένας μεγαλόσωμος, ανοιχτόχρωμος Αφροαμερικανός, με φωτεινά μελιά μάτια.

«Με τη δική σας ελεύθερη βούληση;» ρώτησε ουδέτερα ο διάβολος. «Και οι δυο σας;»

«Με τη δική μου ελεύθερη βούληση» είπε ο επιχειρηματίας.

«Με τη δική μου ελεύθερη βούληση» επιβεβαίωσε ο σωματοφύλακας.

«Τότε, ας πέσουμε με τα μούτρα στη δουλειά» είπε ο διάβολος.

Η «δουλειά» ήταν μια λέξη που έκανε τον ηλικιωμένο άνδρα να νιώθει άνετα. Χαμογέλασε. «Θαυμάσια. Έχω όλα τα έγγραφα εδώ, υπογεγραμμένα». Ο Ταϊρίζ άνοιξε έναν λεπτό δερμάτινο χαρτοφύλακα και τράβηξε από μέσα δύο φύλλα χαρτί: όχι περγαμνή ή ανθρώπινο δέρμα, τίποτα τόσο πομπώδες ή ανατριχιαστικό – χαρτί υπολογιστή, το οποίο η γραμματέας του γραφείου του επιχειρηματία είχε αγοράσει από ένα κατάστημα γραφικής ύλης. Ο Ταϊρίζ πρόσφερε τα έγγραφα στο διάβολο, ο οποίος τους έριξε μια ταχύτατη ματιά.

«Πρέπει να τα υπογράψετε ξανά» είπε ο διάβολος. «Η μελάνη δεν είναι κατάλληλη γι' αυτή την υπογραφή».

«Νόμιζα πως αστειεύοσασταν σχετικά με αυτό». Ο επιχειρηματίας συνοφρυώθηκε.

«Ποτέ δεν αστειεύομαι» είπε ο διάβολος. «Έχω αίσθηση του χιούμορ, ω, πιστέψτε με, έχω. Αλλά όχι όσον αφορά τα συμβόλαια».

«Πρέπει, δηλαδή, όντως να...»

«Να υπογράψετε με αίμα; Ναι, οπωσδήποτε. Είναι παράδοση. Και θα το πράξετε τώρα». Ερμήνευσε ορθώς το πλάγιο βλέμμα του επιχειρηματία. «Σας υπόσχομαι να μη δει κανείς αυτό που κάνετε» συμπλήρωσε. Καθώς ο διάβολος μιλούσε, ένα ξαφνικό ρεύμα τύλιξε τους τρεις άνδρες, και μια παχιά μεμβράνη έπεσε ανάμεσα σ' αυτούς και το υπόλοιπο σκηνικό του δρόμου.

Ο επιχειρηματίας ξεφύσηξε επιτηδευμένα, για να δείξει πόσο μελοδραματική έβρισκε αυτή την παράδοση. «Ταϊρίζ, ο σουγιάς σου;» είπε σηκώνοντας τα μάτια στο σοφέρ του.

Ο σουγιάς του Ταϊρίζ εμφανίστηκε με σοκαριστική ταχύτητα, πιθανότατα μέσα απ' το μανίκι του σακακιού του· η λάμα του, προφανώς αιχμηρή, λαμποκοπούσε στα φώτα του δρόμου. Ο επιχειρηματίας απαλλάχτηκε από το σακάκι του, το οποίο έδωσε στο συνοδό του. Ξεκούμπωσε τη μανσέτα του και γύρισε προς τα πάνω το μανίκι του. Πιθανώς για να καταλάβει ο διάβολος πόσο σκληροτράχηλος ήταν, κάρφωσε το σουγιά στο αριστερό του μπράτσο. Μια βραδυκίνητη ρανίδα αίματος επιβράβευσε την προσπάθεια του επιχειρηματία, ο οποίος κοίταξε το διάβολο κατάματα καθώς αποδεχόταν το φτερό της πέννας που με κάποιον τρόπο εκείνος είχε ανακτήσει... ακόμα πιο επιδέξια απ' ό,τι του είχε παράσχει ο Ταϊρίζ το σουγιά. Αφού βούτηξε το φτερό στο ρυάκι του αίματός του, ο επιχειρηματίας υπέγραψε το όνομά του στο πάνω-πάνω έγγραφο, το οποίο ο σοφέρ κρατούσε στερεωμένο στον δερμάτινο χαρτοφύλακα.

Αφού υπέγραψε, ο επιχειρηματίας επέστρεψε το σουγιά στο σοφέρ και φόρεσε το σακάκι του. Ο σοφέρ ακολούθησε την ίδια διαδικασία με τον εργοδότη του. Όταν υπέγραψε το δικό του συμβόλαιο, φύσηξε το αίμα για να ξεραθεί, λες και είχε υπογράψει με μαρκαδόρο οίνοπνεύματος και το μελάνι θα έκανε μουντζούρα.

Ο διάβολος χαμογέλασε όταν ολοκληρώθηκαν οι υπογραφές. Μόλις το έκανε, έπαψε να μοιάζει τόσο πολύ με ευκατάστατο επενδυτή.

Έδειχνε κολασμένα ευτυχής.

«Δικαιούστε μπόνους υπογραφής» είπε στον επιχειρηματία.

«Επειδή μου φέρατε κι άλλη ψυχή. Παρεμπιπτόντως, πώς αισθάνεστε;»

«Όπως πάντα» είπε ο επιχειρηματίας. Κούμπωσε το σακάκι του μέχρι πάνω. «Ίσως λίγο θυμωμένος». Χαμογέλασε ξαφνικά και τα δόντια του έμοιαζαν εξίσου αιχμηρά και αστραφτερά με το σουγιά. «Εσύ πώς είσαι, Ταϊρίζ;» ρώτησε το σοφέρ του.

«Κάπως αναστατωμένος» παραδέχθηκε ο Ταϊρίζ. «Αλλά θα συνέλθω».

«Ήσασταν και οι δύο κακοί άνθρωποι εξαρχής» είπε ο διάβολος χωρίς ίχνος επίκρισης στη φωνή του. «Οι ψυχές των αθώων είναι γλυκύτερες. Αλλά χαίρομαι που σας έχω. Να υποθέσω πως θα ζητήσετε τον συνήθη κατάλογο ευχών; Ευημερία; Κατατρόπωση των εχθρών σας;»

«Ναι, τα θέλω αυτά» είπε ο επιχειρηματίας με παθιασμένη ειλικρίνεια. «Και έχω μερικές ακόμα απαιτήσεις, μια και πήρα μπόνους υπογραφής. Ή μήπως μπορώ να το λάβω σε μετρητά;»

«Ω» αναφώνησε χαμογελώντας ευγενικά ο διάβολος «δεν συναλλάσσομαι με μετρητά. Συναλλάσσομαι με χάρες».

«Μπορούμε να επιστρέψουμε αργότερα στο θέμα αυτό;» ρώτησε ο επιχειρηματίας, αφού το σκέφτηκε. «Να “εξαργυρώσω” κάποια άλλη στιγμή το μπόνους μου;»

Ο διάβολος μετά βίας έδειχνε να ενδιαφέρεται. «Δεν θες μια Alfa Romeo ή μια νύχτα με τη Νικόλ Κίντμαν ή το μεγαλύτερο σπίτι στη Γαλλική Σουνοικία;»

Ο επιχειρηματίας κούνησε αποφασιστικά το κεφάλι του. «Είμαι βέβαιος πως θα προκύψει κάτι που θα το επιθυμώ πραγματικά, και τότε θα ήθελα να έχω μια πολύ καλή ευκαιρία να το αποκτήσω. Ήμουν επιτυχημένος μέχρι που ήρθε η Κατρίνα. Μετά την Κατρίνα, πίστευα πως θα γινόμουν πλούσιος, αφού κατέχω επιχείρηση οικοδομικής ξυλείας. Όλοι χρειάζονταν οικοδομική ξυλεία». Πήρε μια βαθιά ανάσα. Συνέχισε να αφηγείται την ιστορία του παρότι ο διάβολος έδειχνε βαριεστημένος. «Αλλά ήταν δύσκολο να ξαναστηθεί μια γραμμή τροφοδοσίας. Ήταν πολύς ο κόσμος που δεν είχε χρήματα να ξοδέψει, διότι είχε καταστραφεί, ενώ οι υπόλοιποι περίμεναν τα λεφτά της ασφάλειας. Έκανα και κάποια λάθη, πιστεύοντας πως οι αερι-

τζήδες που έγιναν εργολάβοι εν μια νυκτί θα με πλήρωναν εγκαίρως... Στο τέλος, βρέθηκα με την επιχειρησή μου να έχει ανοιχτεί υπερβολικά, όλους να μου χρωστάνε, και την πίστωσή μου στα όρια που φτάνει ένα προφυλακτικό όταν το φοράει ελέφαντας. Και αυτό κυκλοφόρησε». Χαμήλωσε το βλέμμα του. «Χάνω την επιρροή που είχα σ' αυτήν την πόλη».

Πιθανότατα, ο διάβολος τα ήξερε όλα αυτά, εξ ου και είχε προσεγγίσει τον επιχειρηματία. Σίγουρα, πάντως, δεν ενδιαφερόταν για το μακρινάρι με τα παθήματα του επιχειρηματία. «Ευημερία, επομένως» είπε γοργά. «Περιμένω διακαώς την ειδική απαίτησή σας. Ταϊρίζ, τι θα ήθελες; Έχω και τη δική σου ψυχή».

«Δεν πιστεύω στις ψυχές» είπε άψυχα ο Ταϊρίζ. «Και νομίζω πως ούτε το αφεντικό μου πιστεύει. Δεν μας πειράζει να σου δώσουμε ό,τι πιστεύουμε πως δεν έχουμε». Μειδίασε στο διάβολο σαν ένας προς έναν, το οποίο ήταν λάθος. Διότι ο διάβολος δεν ήταν οποιοσδήποτε ένας.

Ο διάβολος του χαμογέλασε. Το μειδίαμα του Ταϊρίζ εξαφανίστηκε αμέσως σ' αυτή τη θεά. «Τι θέλεις;» επανέλαβε ο διάβολος. «Δεν θα ζαναρωτήσω».

«Θέλω την Τζίψου Κιντ. Το πραγματικό όνομά της είναι Κέιτι Σερμπόνι, αν το χρειάζεσαι. Δουλεύει στα Μανούλια της Μπέρμπον. Θέλω να με ερωτευτεί όπως την έχω ερωτευτεί κι εγώ».

Ο επιχειρηματίας φάνηκε να απογοητεύεται από τον υπάλληλό του. «Ταϊρίζ, θα ήθελα να ζητούσες κάτι που θα κρατήσει περισσότερο. Το σεξ βρίσκεται όπου κι αν κοιτάξεις στη Νέα Ορλεάνη, και κοριτσάκια σαν την Τζίψου κυκλοφορούν μια δεκάρα η ντουζίνα».

«Κάνετε λάθος» είπε ο Ταϊρίζ. «Δεν πιστεύω πως έχω ψυχή, αλλά ξέρω ότι ο έρωτας έρχεται μία φορά στη ζωή. Αγαπώ την Τζίψου. Αν μ' αγαπήσει κι αυτή, θα είμαι ευτυχισμένος. Κι αν βγάλετε εσείς χρήματα, αφεντικό, θα βγάλω κι εγώ. Θα έχω αρκετά. Δεν είμαι άπληστος».

«Εγώ, πάλι, είμαι και παραείμαι» είπε σχεδόν ευγενικά ο διά-

βολος. «Στο τέλος, μπορεί να εύχεται να είχες ζητήσει μερικά κυβερνητικά ομόλογα, Ταϊρίς».

Ο σοφέρ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Είμαι ευχαριστημένος με την ανταλλαγή μου. Αν μου δώσετε την Τζίψυ, όλα τα άλλα θα 'ναι μια χαρά. Το ξέρω».

Ο διάβολος τον κοίταξε με κάτι που έμοιαζε υπερβολικά με οίκτο – αν ένας διάβολος θα μπορούσε να νιώσει κάτι τέτοιο.

«Να περνάτε καλά, μ' ακούτε;» είπε και στους δύο μόλις άγνητους άνδρες. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν αν τους χλεύαζε ή αν ήταν ειλικρινής. «Ταϊρίς, δεν θα με ξαναδείς μέχρι την τελευταία συνάντησή μας». Γύρισε προς τον επιχειρηματία. «Κύριε, εσείς κι εγώ θα συναντηθούμε σε κάποια μελλοντική ημερομηνία. Καλέστε με αμέσως μόλις είστε έτοιμος για το μπόνους της υπογραφής σας. Ιδού η κάρτα μου».

Ο επιχειρηματίας πήρε τη απλή λευκή κάρτα. Το μόνο που έγραφε επάνω ήταν ένας τηλεφωνικός αριθμός. Δεν ήταν αυτός που είχε καλέσει για να κανονίσει το πρώτο ραντεβού. «Κι αν περάσουν χρόνια από τώρα;» είπε.

«Δεν θα περάσουν χρόνια» είπε ο διάβολος καθώς η φωνή του απομακρυνόταν. Ο επιχειρηματίας σήκωσε το κεφάλι του και είδε το διάβολο να βρίσκεται ίσαμε ένα τετράγωνο μακριά. Άλλα επτά βήματα μακριά, κι έμοιαζε να χάνεται μέσα στο βρώμικο πεζοδρόμιο, αφήνοντας πίσω του μια αίσθηση παγωμένου, υγρού αέρα.

Ο επιχειρηματίας και ο σοφέρ του γύρισαν τις πλάτες τους και βάδισαν βιαστικά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο σοφέρ δεν είδε ποτέ ξανά αυτή την εκδοχή του διαβόλου. Ο επιχειρηματίας την είδε τον Ιούνιο.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ –ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΙΛΙΑ ΜΑΚΡΙΑ– ένας ψηλός, λεπτός άνδρας άραζε σε μια παραλία στην Μπάχα. Δεν βρισκόταν σε τουριστικό σημείο, όπου ενδεχομένως θα συναντούσε πολλούς άλλους γκρίνγκο, οι οποίοι ενδεχομένως θα τον ανα-

γνώριζαν. Σύχναζε σ' ένα ρημαγμένο μπαρ, μάλλον περισσότερο καλύβι. Έναντι λίγων μετρητών, ο ιδιοκτήτης νοίκιαζε στην πελατεία του μια μεγάλη πετσέτα και μια ομπρέλα θαλάσσης, ενώ έστελνε πού και πού το γιο του να γεμίζει τα άδεια ποτήρια. Αρκεί να έπινες.

Παρότι ο ψηλέας έπινε μονάχα Κόκα Κόλα, τη χρυσοπλήρωνε, αν και δεν φαινόταν να το συνειδητοποιεί, ή ίσως δεν νοιαζόταν. Καθόταν πάνω στην πετσέτα του, κουρνιασμένος στη σκιά της ομπρέλας, φορώντας καπέλο, γυαλιά ηλίου και μποξεράκι μαγιό. Είχε κοντά του ένα πανάρχαιο σακίδιο, ενώ βαλμένες στην άμμο δίπλα του ήταν οι σαγιονάρες του, οι οποίες ανέδιδαν μια αμυδρή μυρωδιά καμένου πλαστικού. Ο ψηλός άνδρας άκουγε κάτι σ' ένα iPod και, από το χαμόγελό του, φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Σήκωσε το καπέλο του και χτένισε με τα δάχτυλα τα μαλλιά του. Ήταν χρυσοξανθα, υπήρχε όμως μια ιδέα ρίζας, που υπονοούσε σαφώς ότι το φυσικό χρώμα του ήταν κοντά στο γκριζό. Αν έκρινε κάποιος από το σώμα του, ήταν σαραντάρης. Είχε μικρό κεφάλι σε σχέση με τους φαρδιούς ώμους του και δεν έδειχνε για άνδρας που είχε ψηθεί στη χειρωνακτική εργασία. Ούτε πλούσιος έδειχνε, πάντως· ολόκληρο το συνολάκι, σαγιονάρες, μποξεράκι μαγιό, καπέλο και το πεσμένο παραδίπλα πουκάμισο προέρχονταν από κάποιο Wal-Mart ή από τα ακόμα φτηνότερα μαγαζιά τού ενός δολαρίου.

Δεν χρειαζόταν να σκάσεις λεφτά για να δείχνεις ευκατάστατος στην Μπάχα, όχι έτσι όπως είχαν τα πράγματα τις τελευταίες μέρες. Δεν ήταν ασφαλές, οι γκρίνγκο δεν εξαιρούνταν από τα βίαια περιστατικά, ενώ οι περισσότεροι τουρίστες παρέμεναν στις ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις του θερέτρου κι απλώς μαινόβγαιναν στα πεταχτά χωρίς να κάνουν διαδρομές στο ύπαιθρο. Ελάχιστοι άλλοι εκπατρισμένοι υπήρχαν τριγύρω, κυρίως ελεύθεροι άνδρες με έναν αέρα απελπισίας ή... μυστικότητας. Οι λόγοι που είχαν επιλέξει ένα τόσο επικίνδυνο μέρος για να μείνουν ήταν προτιμότερο να μην αποκαλυφθούν. Η υποβολή ερωτήσεων μπορούσε να αποβεί ανθυγιεινή δραστηριότητα.

Ένας απ' αυτούς τους εκπατρισμένους, πρόσφατη άφιξη, ήρθε και κάθισε κοντά στον ψηλό άνδρα, τόσο κοντά ώστε μια

τέτοια εγγύτητα σε μια ολιγοπληθή παραλία κάθε άλλο παρά τυχαία ήταν. Ο ψηλέας λοξοκοίταξε τον ανεπιθύμητο νεοφερμένο μέσα από τα σκούρα γυαλιά του, τα οποία ήταν εμφανώς φτιαγμένα κατόπιν συνταγής οφθαλμιάτρου. Ο νεοφερμένος ήταν τριαντάρης, ούτε ψηλός ούτε κοντός, ούτε ωραίος ούτε άσχημος, ούτε αδύνατος ούτε μυώδης. Μέτριος από κάθε άποψη, σωματικά. Αυτός ο μέτριος άνδρας παρακολουθούσε τον ψηλό άνδρα εδώ και λίγες μέρες, και ο ψηλός ήταν βέβαιος ότι θα τον προσέγγιζε αργά ή γρήγορα.

Ο μέτριος άνδρας είχε επιλέξει προσεκτικά την πιο κατάλληλη στιγμή. Οι δυο τους κάθονταν σ' ένα σημείο της παραλίας όπου ουδείς άλλος μπορούσε να τους ακούσει ή να τους προσεγγίσει αθέατος και, παρά τους δορυφόρους στην ατμόσφαιρα, ήταν πιθανό πως κανένας δεν ήταν δυνατό να τους δει χωρίς επίσης να γίνει αντιληπτός. Ο ψηλός άνδρας ήταν ως επί το πλείστον κρυμμένος κάτω από την ομπρέλα θαλάσσης. Παρατήρησε ότι ο επισκέπτης του καθόταν στη σκιά της.

«Τι ακούς;» ρώτησε ο μέτριος τύπος δείχνοντας τα ακουστικά που έβγαιναν μέσα από τα αυτιά του ψηλέα.

Είχε ελαφριά προφορά: ίσως γερμανική; Απ' αυτές τις ευρωπαϊκές χώρες, τέλος πάντων, σκέφτηκε ο ψηλός άνδρας, ο οποίος δεν ήταν πολυταξιδεμένος. Ο νεοφερμένος είχε επίσης ένα αξιοσημείωτα δυσάρεστο χαμόγελο. *Φαίνονταν* εντάξει, με τα γυρισμένα χείλη και τα γυμνωμένα δόντια του, αλλά το αποτέλεσμα ήταν λες κι ένα ζώο επιδείκνυε τις δοντάρες του καθώς προετοιμαζόταν να σε δαγκώσει.

«Μήπως είσαι αδερφή; Δεν ενδιαφέρομαι» είπε ο ψηλός άνδρας. «Για την ακρίβεια, θα καείς στις φλόγες της κολάσεως».

Ο μέτριος άνδρας είπε: «Μου αρέσουν οι γυναίκες. Πάρα πολύ. Ορισμένες φορές, περισσότερο απ' όσο θα ήθελαν εκείνες». Το χαμόγελό του αγρίεψε. Και ξαναρώτησε: «Τι ακούς;»

Ο ψηλός άνδρας αντέδρασε κοιτώντας θυμωμένα τον διπλανό του. Αλλά είχαν περάσει μέρες από τότε που μίλησε με κάποιον. Εντέλει, προτίμησε να ακολουθήσει το δρόμο της αλήθειας. «Κήρυγμα» είπε.

Ο μέτριος άνδρας έδειξε μόνο ήπια κατάπληξη. «Αλήθεια;

Κήρυγμα; Δεν θα σε περνούσα για άνθρωπο της εκκλησίας». Το χαμόγελό του, όμως, άλλα έλεγε. Ο ψηλέας άρχισε να νιώθει άβολα. Άρχισε να σκέφτεται το όπλο στο σακίδιό του, σε απόσταση παλάμης. Τουλάχιστον, είχε ξεκουμπώσει τις αγκράφες του όταν το είχε αφήσει κάτω.

«Κάνεις λάθος, αλλά ο Θεός δεν θα σε τιμωρήσει γι' αυτό» είπε ήρεμα ο ψηλός με ειλικρινές χαμόγελο. «Ακούω ένα από τα παλιά κηρύγματά μου. Μετέδιδά το λόγο του Θεού στα πλήθη».

«Σε πίστεψε κανείς;» Ο μέτριος άνδρας τέντωσε όλο περιέργεια το κεφάλι του.

«Πολλοί με πίστεψαν. Πολλοί. Είχα ακολουθία πίσω μου, όχι αστεία. Αλλά ένα κορίτσι ονόματι... Ένα κορίτσι προκάλεσε την πτώση μου. Κατά κάποιον τρόπο, εκείνη έχωσε και τη σύζυγό μου στη φυλακή».

«Μήπως το όνομα αυτής της κοπέλας ήταν Σούκι Στάκχαουζ;» ρώτησε ο μέτριος άνδρας, που ανασηκώνοντας τα γυαλιά ηλίου του, αποκάλυψε ένα ζευγάρι αξιομνημόνευτα ξεθωριασμένα μάτια.

Το κεφάλι του ψηλότερου τύπου γύρισε απότομα προς τη μεριά του άλλου. «Πώς το ξέρεις;» ρώτησε.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΤΡΩΓΕ ΠΑΤΑΤΟΚΕΦΤΕΔΕΣ με εκλεκτικό ύφος, όταν ο επιχειρηματίας πλησίασε το τραπέζακι που βρισκόταν έξω. Ο διάβολος παρατήρησε ότι ο Κόπλεϋ Καρμάικλ κουνιόταν σαν σούστα. Έδειχνε ακόμα πιο ευκατάστατος απ' όσο όταν ήταν ταπί. Τα οικονομικά ένθετα των εφημερίδων τον φιλοξενούσαν συχνά τις τελευταίες μέρες. Ένα ξέχειλο κεφάλαιο είχε εδραιώσει εκ νέου την οικονομική ισχύ του στη Νέα Ορλεάνη, και το πολιτικό εκτόπισμά του είχε απλωθεί μαζί με τη χρηματική χορηγία του στην παραπαίουσα οικονομία της πόλης, η οποία είχε αντιμετωπίσει το παραλυτικό πλήγμα του τυφώνα Κατρίνα. Με τον οποίο τυφώνα, όπως βιαστικά ξεκαθάριζε ο

διάβολος σε όποιον τον ρωτούσε, ο ίδιος δεν είχε καμία απολύτως σχέση.

Αυτή τη μέρα, ο Καρμάικλ έδειχνε υγιής και αναζωογονημένος, δέκα χρόνια νεότερος απ' όσο ήταν στην πραγματικότητα. Κάθισε στο τραπέζι του διαβόλου χωρίς χαιρετούρες.

«Πού είναι ο άνθρωπός σας, κύριε Καρμάικλ;» ρώτησε ο διάβολος πίνοντας μια γουλιά απ' τον καφέ του.

Ο Καρμάικλ παράγγελνε ποτό στο σερβιτόρο εκείνη την ώρα, αλλά μόλις ο νεαρός απομακρύνθηκε, είπε: «Ο Ταϊρίζ έχει μπλεξίματα αυτές τις μέρες, κι έτσι του έδωσα ρεπό».

«Με τη νεαρά; Την Τζίψου;»

«Εννοείται» είπε ο Καρμάικλ με κάτι που θύμιζε σαρκασμό. «Το 'ξερα εγώ πως αν τη ζητούσε, δεν θα έμενε ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα, μα εκείνος ήταν απόλυτα σίγουρος ότι η αληθινή αγάπη κερδίζει στο τέλος».

«Και δεν κέρδισε;»

«Ω, ναι, είναι τρελή γι' αυτόν. Τον αγαπάει τόσο πολύ, που κάνει σεξ μαζί του όλη την ώρα. Ασταμάτητα, κι ας ήξερε πως είχε βγει θετική στις εξετάσεις του HIV... κάτι το οποίο δεν μοιράστηκε με τον Ταϊρίζ».

«Αχ» είπε ο διάβολος. «Δεν ήταν δικό μου έργο ο ιός αυτός. Λοιπόν, πώς τα πάει ο Ταϊρίζ;»

«Βγήκε κι αυτός οροθετικός» είπε αδιάφορα ο Καρμάικλ. «Ακολουθεί αγωγή, και πλέον δεν πεθαίνεις αμέσως όπως παλιά. Αλλά είναι τρομερά ευσυγκίνητος με το όλο θέμα». Ο Καρμάικλ κούνησε απογοητευμένος το κεφάλι του. «Πάντα πίστευα πως είχε περισσότερο μυαλό».

«Απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι, θέλετε να μου ζητήσετε το μόνους της υπογραφής σας» είπε ο διάβολος. Ο Καρμάικλ δεν διέκρινε καμία σύνδεση μεταξύ των δύο θεμάτων.

«Μάλιστα» είπε ο Κόπλεϋ Καρμάικλ. Χαμογέλασε πλατιά στο διάβολο κι έγειρε μπροστά εμπιστευτικά. Μ' έναν ψίθυρο, που μόλις ακουγόταν, είπε: «Ξέρω ακριβώς τι θέλω. Θέλω να μου βρείτε ένα κλύβιελ ντορ».

Ο διάβολος έδειξε γνήσια έκπληκτος. «Πώς μάθατε για την ύπαρξη ενός τόσο σπάνιου αντικειμένου;»

«Το ανέφερε σε μια συζήτηση η κόρη μου» είπε ο Καρμάικλ χωρίς υπόνοια ντροπής. «Ακούστηκε ενδιαφέρον, αλλά εκείνη σταμάτησε να μιλάει γι' αυτό προτού μου πει το όνομα του ατόμου που υποτίθεται πως έχει ένα. Έτσι, έβαλα έναν γνωστό μου να χακάρει τη διεύθυνση του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της. Έπρεπε να το είχα κάνει νωρίτερα... Ήταν διαφωτιστικό. Συζεί μ' έναν τύπο που δεν εμπιστεύομαι. Μετά την τελευταία μας συζήτηση, θύμωσε τόσο πολύ μαζί μου, ώστε αρνείται να με δει. Τώρα όμως παρακολουθώ τα ίχνη της χωρίς να το ξέρει, οπότε να την προστατεύω απ' την κακή της κρίση».

Ήταν απολύτως ειλικρινής όταν έκανε αυτή τη δήλωση. Ο διάβολος κατάλαβε ότι ο Καρμάικλ πίστευε πως αγαπούσε την κόρη του, πως ήξερε τι ήταν το καλύτερο γι' αυτήν υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.

«Άρα η Αμέλια μιλούσε με κάποιον για το κλύβιελ ντορ» είπε ο διάβολος. «Κι αυτό την οδήγησε να σας το αναφέρει. Πολύ ενδιαφέρον. Κανείς δεν είχε τέτοιο πράγμα εδώ και... να, απ' όσο θυμάμαι. Το κλύβιελ ντορ κατασκευάζεται απ' τις νεραίδες... και, όπως αντιλαμβάνεστε, δεν μιλάμε για μικροσκοπικά, γλυκά πλασματάκια με φτερούγες».

Ο Καρμάικλ συμφώνησε μ' ένα νεύμα. «Με κατάπληξη ανακαλύπτω τι υπάρχει εκεί έξω» είπε. «Πρέπει να πιστεύω στις νεραίδες πλέον. Και να συνειδητοποιήσω ότι, τελικά, η κόρη μου δεν έχει καμία λασκαρισμένη βίδα. Αν και πιστεύω πως τρέφει αυταπάτες για τις δικές της δυνάμεις».

Ο διάβολος ανασήκωσε τα τέλεια φρύδια του. Δεν υπήρχε μόνο ένα άτομο που έτρεφε αυταπάτες στην οικογένεια Καρμάικλ. «Όσον αφορά τα κλύβιελ ντορ... οι αλλόκοσμοι τα έχουν χρησιμοποιήσει όλα. Δεν πιστεύω πως έχει μείνει κάποιο στη Γη, και δεν μπορώ να πάω στον Νεραϊδόκοσμο μετά την αναταραχή. Ένα-δυο πράγματα αποβλήθηκαν από τον Νεραϊδόκοσμο... αλλά τίποτα δεν μπαίνει μέσα». Φαινόταν ελαφρώς μετανιωμένος.

«Υπάρχει ένα διαθέσιμο κλύβιελ ντορ και, απ' όσο μπορώ να ξέρω, το έχει κρυμμένο μια φίλη της κόρης μου» είπε ο Κόπλεϋ Καρμάικλ. «Ξέρω ότι μπορείτε να το βρείτε».

«Συναρπαστικό» είπε ο διάβολος με αρκετή δόση ειλικρίνειας. «Και τι το θέλετε; Αφού το βρω;»

«Θέλω την κόρη μου πίσω» είπε ο Καρμάικλ. Η έντασή του ήταν σχεδόν απτή. «Θέλω τη δύναμη ν' αλλάξω τη ζωή της. Άρα ξέρω τι θα ευχηθώ όταν θα το εντοπίσετε για χάρη μου. Η γυναίκα που ξέρει το σημείο στο οποίο βρίσκεται... είναι μάλλον απίθανο να το αποκαλύψει. Της το κληροδότησε η γιαγιά της και δεν είναι μεγάλη θαυμάστριά μου».

Ο διάβολος έστρεψε το πρόσωπό του στον πρωινό ήλιο και τα μάτια του άστραψαν κόκκινα για λίγο. «Πολύ ενδιαφέρον. Θα κινησω τις διαδικασίες. Πώς λέγεται η φίλη της κόρης σου, αυτή που ίσως γνωρίζει την τοποθεσία του κλύβιελ ντορ;»

«Ζει στο Μπον Ταν. Είναι ψηλά, στα βόρεια, όχι πολύ μακριά απ' το Σρίβπορτ. Σούκι Στάκχαουζ».

Ο διάβολος κατένευσε αργά. «Το έχω ακουστά το όνομα».

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ συναντήθηκε με τον Κόπλεϋ Καρμάικλ, τρεις μέρες μετά τη συζήτησή τους στο Καφέ ντυ Μοντ, ήταν όταν πέρασε απ' το τραπέζι του επιχειρηματία στο Μέγαρο του Διοικητή. Ο Καρμάικλ περίμενε το δείπνο του και μιλούσε στο κινητό του μ' έναν εργολάβο ο οποίος ήθελε να επεκτείνει το πιστωτικό του όριο. Ο Καρμάικλ δεν προτίθετο να κάνει κάτι τέτοιο, κι εξηγούσε γιατί με τρόπο κατηγορηματικό. Όταν σήκωσε το κεφάλι του, ο διάβολος στεκόταν εκεί με το ίδιο κοστούμι που φορούσε όταν είχαν πρωτοσυναντηθεί. Ήταν άνετος και άψογος.

Καθώς ο Καρμάικλ άφησε το τηλέφωνο κάτω, ο διάβολος γλίστρησε στην πολυθρόνα απέναντί του.

Ο Καρμάικλ αναγνώρισε το διάβολο αναπηδώντας. Και επειδή σιχαινόταν να τον αιφνιδιάζουν, συμπεριφέρθηκε ανόητα. Γάβγισε «Τι στο διάβολο νομίζεις ότι κάνεις εδώ; Δεν σου ζητήσα να μ' επισκεφθείς!»

«Τι στο διάβολο, όντως» είπε ο διάβολος, που δεν φάνηκε να

προσβάλλεται. Παρήγγειλε ένα ούισκι στο σερβιτόρο που εμφανίστηκε στο πλευρό του. «Υπέθεσα πως θα θέλατε να μάθετε τα νέα για το κλύβιελ ντορ σας».

Η έκφραση του Καρμάικλ άλλαξε αμέσως. «Το βρήκες! Το έχεις!»

«Δυστυχώς, κύριε Καρμάικλ, δεν το έχω» είπε ο διάβολος. Δεν ακουγόταν στενοχωρημένος. «Κάτι αρκετά αναπάντεχο ανέτρεψε τα σχέδιά μας». Ο σερβιτόρος ακούμπησε το ούισκι κάπως τελετουργικά κι ο διάβολος ήπιε μια γουλιά κουνώντας ικανοποιημένος το κεφάλι του.

«Τι πράγμα;» είπε ο Καρμάικλ, σχεδόν ανίκανος να μιλήσει απ' το θυμό.

«Η δεσποινίς Στάκχαουζ χρησιμοποίησε το κλύβιελ ντορ και η μαγεία του ξοδεύτηκε».

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής φορτισμένης με όλα τα συναισθήματα που απολάμβανε ο διάβολος.

«Θα την καταστρέψω» είπε ο Κόπλεϋ Καρμάικλ φαρμακερά, κρατώντας τη φωνή του σιγανή με υπέρμετρη προσπάθεια. «Κι εσύ θα με βοηθήσεις. Αυτό θα πάρω αντί για το κλύβιελ ντορ».

«Ω, μα για όνομα του διαβόλου. Το χρησιμοποιήσατε το μπόνους της υπογραφής σας, κύριε Καρμάικλ. Μη γίνεστε άπληστος».

«Μα δεν μου έφερες το κλύβιελ ντορ!» Αν και έμπειρος επιχειρηματίας, ο Καρμάικλ ήταν έκπληκτος και έξαλλος.

«Το βρήκα και ήμουν έτοιμος να της το πάρω από την τσέπη» είπε ο διάβολος. «Εισχώρησα στο σώμα κάποιου που στεκόταν πίσω της. Αλλά το χρησιμοποίησε προτού μπορέσω να της το αποσπάσω. Η χάρη που αιτηθήκατε ήταν να το βρω. Αυτές τις λέξεις χρησιμοποιήσατε δύο φορές, και μία φορά το “εντοπίζω”. Οι συναλλαγές μας ολοκληρώθηκαν». Και ξαναγύρισε στο ποτό του.

«Τουλάχιστον, βοήθησέ με να την εκδικηθώ» είπε ο Καρμάικλ με πρόσωπο κόκκινο από οργή. «Στάθηκε εμπόδιο και στους δυο μας».

«Όχι σ' εμένα» είπε ο διάβολος. «Έχω δει τη δεσποινίδα

Στάκχαουζ από πολύ κοντά κι έχω μιλήσει με πολύ κόσμο που την ξέρει. Μου φαίνεται ενδιαφέρουσα γυναίκα. Δεν έχω λόγο να τη βλάψω». Σηκώθηκε. «Για την ακρίβεια, αν θα σας συμβούλευα κάτι, θα ήταν να το ξεχάσετε όλο αυτό. Έχει πανίσχυρους φίλους, μεταξύ των οποίων και την κόρη σας».

«Η κόρη μου είναι μια γυναίκα που γυρνοβολάει με μάγισσες» είπε ο Καρμάικλ. «Ποτέ της δεν κατάφερε να βγάλει μόνη της τα προς το ζην, όχι πλήρως. Ερευνώ πολύ διακριτικά τους “φίλους” της». Αναστέναξε κι ακούστηκε θυμωμένος και απεγνωσμένος συγχρόνως. «Καταλαβαίνω ότι οι δυνάμεις τους είναι υπαρκτές. Τώρα πια, το πιστεύω. Όχι με πολλή όρεξη. Αλλά τι έχουν κάνει μ’ αυτές τις δυνάμεις; Η ισχυρότερη ανάμεσά τους ζει σε *καλύβα*». Ο Καρμάικλ κοπάνησε το χέρι του στο τραπέζι. «Η κόρη μου θα μπορούσε να αποτελεί δύναμη στην κοινωνία της πόλης. Θα μπορούσε να δουλεύει για μένα και να κάνει κάθε είδους φιλανθρωπία, αλλά αντί γι’ αυτό, ζει στο μικρόκοσμο της με τον χαμένο τον γκόμενό της. Σαν τη φιλενάδα της, τη Σούκι. Αλλά τώρα θα ρεφάρω. Πόσους πανίσχυρους φίλους μπορεί να ‘χει μια σερβιτόρα;»

Ο διάβολος έριξε μια ματιά στ’ αριστερά του. Δύο τραπέζια παραπέρα, ένας ολοστρόγγυλος άνδρας με μαύρα μαλλιά καθόταν μόνος του μπροστά σ’ ένα τραπέζι φορτωμένο με φαγητά. Ο ολοστρόγγυλος άνδρας συνάντησε τα μάτια του διαβόλου χωρίς να βλεφαρίσει ή να κοιτάξει αλλού, κάτι που λίγοι μπορούσαν να κάνουν. Ύστερα από μια παρατεταμένη στιγμή, ένευσαν ο ένας στον άλλο.

Ο Καρμάικλ έριξε μια κλεφτή ματιά στο διάβολο.

«Δεν σας χρωστάω τίποτα για τον Ταϊρίζ πια» είπε ο διάβολος. «Και είστε δικός μου για πάντα. Δεδομένης της παρούσας πορεία σας, μάλλον θα σας έχω συντομότερα απ’ ό,τι υπολόγιζα». Χαμογέλασε απλώνοντας μια ανατριχιαστική έκφραση στο ήρεμο πρόσωπό του, σηκώθηκε απ’ το τραπέζι κι έφυγε.

Ο Καρμάικλ θύμωσε ακόμα περισσότερο όταν αναγκάστηκε να πληρώσει και το ουσίκι του διαβόλου. Ούτε που είχε προσέξει στον ολοστρόγγυλο άνδρα. Ο ολοστρόγγυλος άνδρας, όμως, τον είχε προσέξει.